

Sygn. akt V CSK 677/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa K. N.

przeciwko T. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód K. N. w powództwie wytoczonym przeciwko pozwanej T. Spółce Akcyjnej w (...) domagał się ochrony dóbr osobistych przez zobowiązanie pozwanej do usunięcia z portalu uwaga.tvn.pl artykułu pt. „Sądowa litość dla bandyty” w którym, podobnie jak w materiale telewizyjnym wyemitowanym w programie „Uwaga” zawarta została informacja o przedstawieniu mu zarzutów zabójstwa i pobicia w trakcie udzielonej mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności w celu opiekowania się chorymi rodzicami. Powód domagał się również zadośćuczynienia w kwocie 30 000 000 zł. Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 30 listopada 2015 r. oddalił jego powództwo, zaś Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 22 czerwca 2016 r. oddalił jego apelację od tego wyroku. Sąd drugiej instancji uznał, że przedstawione w kwestionowanym materiale okoliczności odpowiadały prawdzie, dziennikarze zachowali wymaganą staranność w gromadzeniu materiału i potwierdzaniu jego prawdziwości, wobec czego nie doszło do bezprawnego naruszenie dóbr osobistych powoda.

Powód zaskarżył całość wyroku Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną opartą na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. Zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 23 i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. i art. 442¹ § 1 k.c., niezastosowanie art. 5 k.c. oraz błędną wykładnię art. 10 ust. 1 w zw. z art. 12 ust. 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 13 ust. 1 i 2 w zw. z art. 14 ust. 1 i 6 prawa prasowego. Uchybienie przepisom postępowania powód łączył z naruszeniem art. 233 § 1 w zw. z art. 227 w zw. z art. 391 w zw. z art. 381 oraz art. 382 k.p.c., a ponadto art. 227 w zw. z art. 232, art. 212 § 1, art. 299 w zw. z art. 381 k.p.c. oraz art. 378 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...) i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego w tym kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda pozwana wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia tej skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi przesłanką z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy jej oczywistą zasadnością, którą łączył z podniesionymi w skardze zarzutami uchybienia przepisom procesowym, normującym obowiązek sądu odwoławczego w zakresie przeprowadzenia postępowania apelacyjnego i uzasadnienia wydanego orzeczenia.

Skarga kasacyjna jest w sposób oczywisty uzasadniona wówczas, gdy dla przeciętnego prawnika z samej jej treści - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy kasacyjne zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać kwalifikowany charakter zarzucanego naruszenia przepisów prawa, przytaczając argumenty świadczące nie tylko o dostrzegalnym *prima vista* naruszeniu przynajmniej części przytoczonych w podstawach skargi przepisów, ale także o tym, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Skarga kasacyjna

wniesiona przez powoda tych wymagań nie spełnia. Zarzuty procesowe, zgodnie z brzmieniem art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., wymagają wyjaśnienia dlaczego zarzucane uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy; zatem powołując się na oczywistość takich zarzutów należy sprecyzować na czym ten wpływ polegał. Stwierdzenie, że gdyby Sąd odwoławczy nie dopuścił się zarzucanych naruszeń to mogłoby dojść do ustalenia odmiennego stanu faktycznego, bez wyjaśnienia jakiego konkretnie, nie może uzasadnić przesłanki przesądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Tym bardziej nie może przekonać o jej wystąpieniu argument o wadliwości uzasadnienia, ponieważ niedostatki treści pisemnych motywów orzeczenia jedynie wyjątkowo mogą stanowić uzasadniony zarzut kasacyjny - wówczas, gdy nie pozwalają odtworzyć podstaw faktycznych i prawnych rozumowania sądu, które skłoniły go do rozstrzygnięcia sporu w określony sposób. W rozpatrywanym wypadku taki stan nie występuje. Wskazana przez powoda argumentacja nie daje więc podstaw do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka z art. art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Okoliczności sprawy nie wskazują też, aby zachodziły inne przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpatrzenia.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. z uwagi na sytuację życiową powoda. Wobec zawarcia w skardze przez pełnomocnika powoda udzielającego mu pomocy prawnej z urzędu wniosku jedynie o zasądzenie kosztów pomocy prawnej od strony przeciwnej nie zachodziły podstawy do rozważania, czy pełnomocnikowi przysługuje zwrot tych kosztów od Skarbu Państwa.

jw

l.n